

1893-2021.

Gyülekezeti Hírmondó

2021. Karácsony

17. évf. 4. szám

*Minden kedves Testvérünknek áldott, békés
Karácsonyt kívánunk!*

*„És történt, hogy amíg ott voltak, eljött
szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát.
Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a
szálláson nem volt számukra hely.”*

Luk. 2:6-7.

A karácsonyi eseményt, amitől igazán karácsony a karácsony, Lukács evangélista írta le. Beszédesebb, hogy a szálláson Jézus számára nem

volt hely. Ugyanez a gondolat a Szentírás más helyén így fogalmazódik meg: Jézus „*saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.*” (Jn. 1:11.) Akiért minden teremtetett, és aki a világ megmentője, üdvözítője lett, annak számára nincs hely. Vajon az Ünnepeletnek mennyi hely jut ma a világban? Mit tett az ember Krisztus megtestesülésével, a szent karácsonnyal? Érzékeljük a kereskedők kapzsiságát, látjuk a vallásosság körüli giccset, tapasztaljuk a tülekedést, sürgés-forgást. A szeretet ünnepére való készülődés közben mi magunk is átéljük a szervezésben, kétkezi munkákban, vagy éppen veszekedésben való kifáradást. Elcsigázott és lelkileg éhes ez a világ.

A Betlehem szó azt jelenti, hogy „kenyér háza”. Karácsonynak ez az igazi jelentése. Jézus eljött közénk, beleszületett a mi világunkba, táplálékká, élő kenyérré lett számunkra. A kérdés az, hogy mi mit kezdünk ezzel a kenyérral, a karácsonykor közénk születő gyermekkel? Szent Ágoston így fogalmaz: „A jászol az állatok számára elérhető élelem helye. Most azonban az fekszik a jászolban, aki önmagát mondta igazi, égből jött kenyérnek. Az etetőjászol így Isten asztalára előreutaló jellé válik, amelyhez azért kap meghívást az ember, hogy ott Isten kenyerét vegye.”

Minden úrvacsora lehetőség arra, hogy a hallgatott és olvasott íge mellett magunkhoz

vegyük a testté, táplálékká lett Jézust. Ha ez megtörténik, akkor a világban is több lesz a krisztusi. Ebben a globális kihívásokkal, veszélyekkel és fenyegetésekkel terhes korban az emberek szívét átjárja a félelem. A félelem pedig rossz tanácsos. Istennek – de a világnak is – olyan karácsonyi emberekre van szüksége, akiknek szavain átcseng, tettein átsugárzik, és életvitelén meglátszik, hogy Jézus talált magának szálláshelyet bennük. Kívánom, hogy az Életkenyere-Jézus befogadása által ilyen emberekké legyünk!

Kétezer-huszonegy karácsonyán, testvéri szeretettel:

Takaró Tamás Dániel
lelkipásztor

Babits Mihály: Karácsonyi ének

Mért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídógálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-ür szele volna?

Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

A gyülekezet életéből

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei

Október 31. Reformációi ünnepi
úrvacsorás istentisztelet

November 11. Kreisz János segédlelkész
felszentelése a Nagyvárad téri református
templomban

Lelkész-szentelés 2021. november 11.

November 22–26. Adventi előkészítő sorozat
Takaró Tamás emeritus esperes-lelképásztor
szolgálatával

December 5. Asszonykarácsony

December 7. Fifa-férfiköri karácsony

December 12. Gyermekkarácsony

December 17. Ifjúsági csoportjaink
összevont karácsonya

December 19. Kórusunk évadzáró
koncertje, kóruskarácsony

December 25. Karácsony I. napja
Úrvacsorával és kórusszolgálattal egybekötött
ünnepi istentisztelet

December 26. Karácsony II. napja
Úrvacsorával és az ifjúsági kórus szolgálatával
egybekötött ünnepi istentisztelet

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük

Méhész-Reinhardt Levente, Ósz-Reinhardt
László és Harkányi Abigél Anna testvéreinket.

Eltemettük

Puskás Károly Zsigmond testvérünket.

Újra együtt!

gyerekeink karácsonyi műsora a templomudvaron 2021. december 12.

Legnagyobb bánatunkra a tavalyi évben a COVID19-világjárvány miatt nem tudtuk megtartani rétegcsoporthajaink karácsonyi alkalmait, mivel a pandémia második hulláma épp erre az időszakra esett. Nagy hiányérzetünk volt, hiszen a gyülekezet életében minden évben megrendezésre kerülnek ezek a szép, lélekemelő, közösségformáló alkalmak. Isten iránti hálaadással készültünk az idei évben karácsonyi ünnepeinkre, így az

asszonytestvérek alkalmára, a Fifa-Férfikör, a hittanos gyermekeink, az ifjúsági köreink, és végül kórusunk ünnepi alkalmaira. Valóban lélekemelő volt újra együtt ünnepelni megváltó Urunk testet öltését. Jó volt újra közösen imádkozni, Istent dicsőíteni, egymás bizonyágtételei által gazdagodni. Az idei évben külön öröm volt számunkra az is, hogy rétegcsoporthajaink karácsonyait – a kórus kivételével – mind a templomban tarthattuk,

majd az alkalmakat követően a kötetlenebb beszélgetés a kültéri hőszugárzókkal fűtött, hangulatosan feldíszített fedett parkoló alatt folytatódhatott, ahol különleges karácsonyi szeretetvendégségen vehettek részt a testvérek. Hálára indító volt látni a mosolygós arcokat, és hallani a fel-felhangzó mondatot: „De jó újra együtt lenni!” Istené legyen mindezért a dicsőség! Bízunk benne, hogy az előttünk álló időszak gyülekezeti eseményeit, a Református Bál és a húsvéti időszak alkalmait is méltó módon rendezhetjük majd meg. Kérjük és

biztatjuk a Testvéreket, hogy imádkozzanak az előttünk álló időszakért és elkövetkező ünnepi alkalmainkért, hogy újra átélhessünk majd olyan csodákat, amilyenek az idei év karácsonyán megadtak nekünk.

Kreisz János
beosztott lelkész

Főgondnok úr beszámolója az úrkúti templomépítésről

Kedves Testvérek!

Istennek hála, szeptember végén, az utolsó őszi úrkúti programunk után (vagyis a kórustábor hétvégéje után) elkezdődött a templom építése, aminek megvalósulásában az úrkúti felújítás kezdeteitől fogva reménykedtünk, és aminek mindig vártuk a lehetőségét. Révai Attila építész presbitertársunk tervei alapján épülhet Úrkúton – először a történelemben – református templom. Ezzel, a 2012-ben megvásárolt ingatlanunkon, 10 év alatt a gyülekezeti konferenciатеleпünk legmerészebb épületfejlesztési álmai is megvalósulnak, teljessé válnak.

Az idei év végéig a szerkezetkész falaknak kell állniuk, a karzat nyers betonfelületével, és a jövő

évben fejeződik be az építkezés a tetővel és a befejező szakipari munkákkal, berendezésekkel. 2021. december 12-re már kész lett a teljes alapozás, a szigetelés, az első szint fala a vasbeton oszlopokkal és koszorúval, valamint a karzat vasbeton lemezével. Karácsonyig elkészülhetett a második szint falazása az ütemezésnek megfelelően. Ennek műszaki feltételeit egy újfajta, speciális falazórendszer -5°C -ig használható új falazás- és ragasztástechnológiája biztosítja, víz használata, így fagyás veszélye nélkül.

Egyedül Istené a dicsőség és a hála, hogy megtartott minket és megengedte, hogy eljussunk idáig!

2021 adventjében, szeretettel

Brandenburg Sándor főgondnok

Az elkövetkező hónapok gyülekezeti eseményei

- December 31. Évzáró, hálaadó istentisztelet
2022. január 1. Évnyitó, áldást kérő istentisztelet
Január 17–21. Egyetemes imahét a szabótelepi református (Makovecz) templomban a kerület protestáns gyülekezeteinek részvételével
Január 28. Református bál a Csili Művelődési Központban
Február 27. Néhai Takaró Károly igehirdetése felvételről
Március 3. Anima Soni koncert a Csili Művelődési Központban
Március 6. Bibliavasárnap
Április 11–14. Nagyheti előkészítő sorozat
Április 15. Nagypéntek
Úrvacsorával és kórusszolgálattal egybekötött ünnepi istentisztelet
Április 16. Húsvét I. napja
Úrvacsorával és kórusszolgálattal egybekötött ünnepi istentisztelet
Április 17. Húsvét II. napja
Úrvacsorával és az ifjúsági kórus szolgálatával egybekötött ünnepi istentisztelet

Közlemények

Gyülekezetünk tagjai számára bált szervezünk 2022. január 28-án, pénteken este a Csili Művelődési Központban. A Református Bál bevételével az épülő úrkúti templomunkat kívánjuk támogatni. Kérjük mindazokat a testvéreinket, akik tervezetten részt vesznek a zenés-táncos jótékonyági alkalmunkon, hogy iratkozzanak fel a vendéglistára – segítve ezzel a szervezést. A feliratkozásra a vasárnapi istentiszteletek után van mód, a gyülekezeti nagyteremben. A bál részleteivel kapcsolatban Kreis Jánost és Kreisné Vályi-Nagy Katalint (tel: 06-30-297-9246) kereshetjük.

A gyülekezet presbitériuma a koronavírus-járvány negyedik hullámának erősödése okán úgy határozott, hogy a templomba való be- és kilépéskor a kézfertőtlenítő használata, valamint az istentiszteletek ideje alatt az arcmaszok viselete kötelező. Kérjük krónikus beteg, illetve nem védett státuszú testvéreinket, hogy igei alkalmainkat a járvány lecsendesedéséig legyenek kedvesek online követni. Istentiszteleteinket vasárnap 10 órától élőben (online) közvetítjük a **www.pkre.hu** oldalon, illetve a **PKRE Pesterzsébet Központi Református Egyházközség** nevű YouTube-csatornánkon. Kérjük, hogy a templomban tartunk egymástól néhány széknyi üléstávolságot, valamint javasoljuk, hogy az udvaron is figyeljünk a védőtávolságra, és a szabadban is viseljünk arcmaszokot. Presbitériumunk intézkedései kapcsán kérjük a testvérek szíves megértését!

A református Szeretetszolgálat felhívására összegyűjtött ajándékok

Ravasz László

100 éve, hogy beiktatták püspöki hivatalába Egyházunk vitathatatlanul egyik legnagyobb hatású teológusát és egyik legkiválóbb igehirdetőjét, Ravasz Lászlót.

Ravasz László püspök

Ravasz László 1882-ben született Erdélyben, a Kalotaszeg vidékén fekvő Bánffyhunyadon. Általános iskolai tanulmányait szülőfalujában kezdte meg, majd innen Székelyudvarhelyre került gimnáziumba. Tizennyolc évesen felvételt nyert a kolozsvári teológiára, melynek elvégzése után Bánffyhunyadon, szülőfalujában szolgált segédlelkészként. 1908-ban feleségül vette Bartók Margitot (Bartók György erdélyi református püspök leányát), akitől öt gyermeke született. Segédlelkészi éve után a kolozsvári teológián tanított, egészen 1921-ig, amikor is dunamelléki püspökké és ezzel együtt a Kálvin téri református gyülekezet vezető lelkészévé választották meg. Egyházkormányzói hivatalából a kommunista, ateista Rákosi-rendszer elmozdította, és kényszerű leányfalui száműzetésbe kellett vonulnia. Az 1956-os szabadságharc után újra püspökké és Kálvin téri lelkésszé választották, azonban 1957 tavaszára a kommunista rezsim végleg száműzte őt Budapestről és az egyházkormányzói székéből. Újra Leányfalura került, és 1975-ben bekövetkezett haláláig ott is élt.

A következő írással az a célunk, hogy Ravasz László életművének állítsunk emléket. Takaró Tamás emeritus esperes-lelkipásztorunk írása következik.

1921-ben, száz esztendeje iktatták be püspöki székébe Dr. Ravasz Lászlót. 25 esztendősen Kolozsváron már teológiai tanár volt, és nem

volt még negyven esztendő, amikor püspökké szentelték. Ezek az évszámok jelzik, hogy rendkívüli tehetség volt. Nagy szorgalma és az Istentől már fiatalon kapott hite predestinálta őt arra, hogy a XX. századi magyar teológiatörténet és a Református Egyház kiemelkedő személyiségeként emlékezzünk rá, őrizzük hagyatékát és tanuljunk örökségéből.

Különösen is fontos ez Európa XXI. századi „alkonyában” élve, ahol jól látható módon egy amerikai eredetű, onnan induló „kulturális forradalom” van kialakulóban, sőt már a szemünk előtt zajlik, durván, erőszakosan utat törve magának. Folyik ennek részeként a minden tagadása, az értékek összekeverése, a múlt eltörlése: káoszteremtés minden szinten. Ebben a szellemi-ördögi örületben az Egyház nem engedheti meg a kétkedés, a bizonytalanság, az igazodás, a megfelelés semmilyen kényszerét, mert ebből Isten jogos ítélete következhet reánk is.

Ravasz László „értékelése” kapcsán senki sem kényszerít bennünket rá, mégis tesszük, önként (?), a valóban nagy püspökre emlékező írásokban, párbeszéd, kerekasztal-beszélgetések megjelent beszámolóiban, hogy mindig felemlegetjük az ún. zsidókérdésben való állásfoglalását és bocsánatkérését, mintha éppen ez lenne az akadálya annak, hogy Ravasz elfoglalhassa helyét a magyar szellemtörténetben, éppen úgy, mint annak, hogy elfoglalhassa méltó helyét a Magyar Református Egyház történelmében. Ravasz élő hitre jutott, megtért gyermeke volt megváltó Urának, Jézusnak. Megvallotta, megbánta bűnét, és letette a BŰNBOCSÁTÓ elé, a golgotai kereszt alá. Amikor valaki Isten igei rendjében így teszi le vétkét, annak Isten megbocsátott, Jézusért! Sőt, a megbánt és megvallott bűnt Isten a háta mögé, a tenger mélyére veti, és nem emlékezik meg róla többé. Isten nem bűnhalász. Akkor egyetlen egyházi ember se legyen az! Sem joga, sem felhatalmazása erre nincs.

Sokkal inkább jó alkalom ez a 100 esztendő jubileum beszélni arról az értékánonról, amit Ravasz teremtett és ránk hagyott.

Ravasz László legfontosabb értéke és öröksége az igehirdetése. A legtöbb igehirdetése ma is használható és használandó. Ő magyar református igehirdető volt. Nem német, nem holland, nem amerikai, hanem magyar! Hitte a hirdetett ige hatalmát és erejét. Prédikációi ezért életesek ma is. Igehirdetésének lelki mélysége teológus tudossága és általános műveltsége gazdagságából eredt. Prédikációit világosan építette fel, és választékosan, szépen beszélve mondta el. Kálvin téri vasárnapi prédikációit a Magyar Rádió élőben közvetítette, így felekezeti hovatartozástól függetlenül az egész magyar nép hallgathatta őt. És hallgatta is. Prédikációi kötetekbe foglalva ma is bárki számára elérhetőek.

Mint egyházkormányzó a belmisszióban látta Egyházunk megújulásának lehetséges útját a megfontolással, hogy azon keresztül lesz képes a keresztyénség az őt körülvevő világra hatni. Mert a magyar református embernek az evangélium örökségével hatással kell lennie a környezetére, ott ahová Isten állította. Megrendítő, nagy történelmi változások között is hitte és tanította, hogy a misszió, azon belül az evangelizálás az egyetlen, ami átviszi az Egyház hajóját háború és forradalom, rendkívüli veszteségek, hatalmas ellenszerek között is a túlsó partra. Az újrakezdés embere volt, sohasem a feladásé, még kevésbé a lemondásé vagy a kiegyezésé. Komolyan vette az igent és a nemet; hogy az ő igenje legyen igen, és nemje legyen nem, és ami ezen felül van, az az ördögtől van.

Ravasz László hatása 100 évvel dunamelléki püspökké választása, szentelése, majd beiktatása után ma is jelen van Egyházunk és gyülekezeteink életében. A gyülekezetek életének liturgikus rendje (istentiszteleti–kazuális–hétközi–sakramentális) mindmáig az ő tanítása szerint zajlik, döntően.

Homiletikája az igehirdetés tanításának messze a legjobb eszköze. Aki református egyházunkban igehirdető szeretne lenni, annak igen nagy hasznára válna kötelező módon vizsgázni belőle.

Igehirdetése hadd tanítsanak, ébresszenek és éltsenek! Egyházkormányzó öröksége legyen példa, emléke pedig áldott. Hálás vagyok Istennek, hogy találkozhattam vele, prédikálhattam előtte mint ifjú teológus, láthattam mosolygós arcát, fiatalosan ragyogó szemét, és hálás köszönettel megszoríthattam sokat író, fáradt kezét.

Dicsőség Istennek érte!

Takaró Tamás
emeritus esperes-lelkipásztor

Mikszáth Kálmán: A kis Andris csizmái

Keskeny, szürke felhőfoszlányok úsznak a környék felett. Nagy égháború lehetett az éjjel,

villámlással, esővel, viharral vegyes. Látszik is a nyoma mindenfelé: a fák gallyai le vannak tördelve, faleveleken, fűszálakon esőszemek csillognak, a templomsoron a nagy garádban zuhog a víz. Vőneki János uram portáján egész tócsák állanak, a Zákó Mihályék kertjében pedig - éppen az imént mesélte Mihók Magda - a madárfészket is lemosta a fáról a szakadó zápor. Köd gömörödik a sár fölött, átlátszó és fehéres, mint a musselin-ruha, a falusi kémények füstje fölfelé száll, megannyi jele, hogy eső nem lesz, bár az ég morcos, borús még, mint a Bizi apó arca, ki ingadozó léptekkel, meghajolva megy a hosszú utcán Szücs Istók kőművessel.

Az emberek az udvarokról és a kerítések mögül nézik. Hogy összeesett! Megőszítik a csapások, csövestől jönnek. Az eladóleánya meghal, csüre, asztagja megég, lovait elhajtják a szegénylegények. Örökké rajta tartja most az Isten a »másik« kezét.

Érzi is a súlyát. Bezzeg kellemeztetné most már magát ő szent felsége előtt; hogy ím az a kisebbik lánya is halálosan megbetegedett, meghökkent ökigyelme s megfogadta: ezentúl arravaló lesz a gazdagsága, hogy jót tegyen vele.

- Ni, a Bizi, a fősvény Bizi! - kiáltja az Andris gyerek a Gughiék udvarán.

- Csiba te, ne te - veszi fel a szót Gughi Panna -, legalább már ti ne bántsátok. Eleget veri az Isten. Ugyan tegyen lelkem, egy-két hasábot az üst alá, míg én megkavarom...

- Nedves ez a tüzelő - veszi át a szót özvegy Csupor Mátyásné. - Az én időmben még a fa is jobban égett, Panna... Hanem ez a Bizi dolga csakugyan csodálatos. Mikor a drága Mária-képet hozták, amit a templomnak vett, leszakadt a szekér alatt a Csoltó hídja, ló odaveszett, kép dirib-darabra tört.

- Valóságos menyei kijelentés, nénémasszony. De vajon hová mehet most ilyen korán reggel? Eredj csak, kis Andris, nézz utánuk, merre fordulnak el a savanyúkúttól?

A »falu gyermeke« (így nevezték a szelíd képű, anyátlan-apátlan fiút) ott guggolt az udvar

közepén, a lekvárfőzőkatlan mellett, ami igen irigylendő állapot volt rá nézve, mert nemcsak a lábait melengethette a tűznél (csípős az idő egy kicsit), hanem a jószívű Gughi Panna a kóstolást is engedte.

Hogy most már ott kell hagyni a vén Bizi miatt ezt a nagy boldogságot!

Kelletlenül kullogott utánok, mert félt Bizi uramtól. Minden gyerek fél a faluban attól a sötét arctól.

Bizi apón egy hosszú krispin volt, abba húzta be apró kopasz fejét a váll-lapockái közé. Ökigyelme fázhatott talán, mert olyan idegesen mozgott az ajka, mintha a foga vacogna.

Jobbról-balról köszöntek neki, de ő nem vette észre. Csak egyszer fordult vissza, és a kis Andris úgy érezte, hogy őt nézi. Megrezzent és mélyen szemeire húzta a viseltes báránybórsapkát.

A csósz, aki a sánta Péri Jánosnéval kendert vitt az utcán, az Andris fülehallatára mondta el, hogy megint csoda történt az éjjel. A kőkeresztbe beleütött a mennykő. Pedig száznolcvan forintjába került Bizi apónak, aki most mindenre adakozni kezd, mert perben áll az Úristennel és ki akar vele békülni. De hasztalan, alighogy felállították tegnap a drága kőkeresztet, ma már össze van törve.

Andris kitalálta, hogy a temetőbe mennek Bizi apóék. De már azt az istennyilát ő is megnézi.

Illó távolságban követte, s mikor a temető közepén megálltak, a nagy kőrisfa alá húzódott.

A gyönyörű, piros kőkereszt csakugyan ott hevert két darabban a sárguló pázsiton. Nini, hova lettek az aranyos betűk: »Isten dicséretére emeltette Bizi József.« Éppen a betűknél, derékon törte ketté nyilával az Isten, mintha mondaná: »Nem kell a dicséreted, Bizi József, a Mária-kép sem kellett, ez sem kell.«

Az öregember elkapta fejét a földről, hol adománya széttörve hevert, és nem mert fölneézni az égre sem, ahol olyan nagyon haragusznak rá. Révedező szeme a gyermek

akadt meg, mintha annak a boglyas feje lenne közbül égnek-földnek.

Andris a kőrifának dült, s lábait, amik egészen besüppedtek az ittas, kövér temetői földbe, sorban emelgette, meg-megrázva őket a levegőben, mintha ezáltal melegednének. Kis homloka ráncba van szedve, szeme bekalandozza a sírokat, arra gondol, amelyikben nyugszik az ő anyja, apja.

- Menjünk innen... - mondá Bizi apó összeszedve magát.

- És a kereszttel mi történjék?

- Úgy hagyom - viszonzá tompa hangon, majd halkán hozzátette: - amit az Isten ujjá összetört, azt nem szabad az ember ujjainak összeragasztani.

- Bizony kegyelmedet meglátogatta az Isten.

- Hiszen ha csak látogatna - kiáltott fel keserűen Bizi apó -, ő már nálam lakik, Istók, állandóan nálam lakik.

- Túrni kell, Bizi uram!

- Pedig hidd el, Istók, nem vagyok rossz ember.

- Fösvény volt kelmed, szívtelen, gőgös. A világ elejének képzelte magát. Aztán, valljuk meg az igazat, uzsorával szerezte kincseit.

- Nem becsülöm őket már semmire - hörgé. - Fázom, reszketek. Valami rossz előérzetem van. Mintha marokkal fogná össze valaki a szívemet. Meglásd, ismét szerencsétlenség vár rám... Oh, te kifogyhatatlan Isten, mivel engeszteljelek meg?

Elhagyták a temetőt.

- Hej, ni! - kiáltott fel Istók. - Hát ez a poronty mindig a sarkunkban van! Milyen veresek a lábszárai a hidegtől! Takarodsz innen mindjárt, te kölyök!

- Ne kergesd azt a gyereket, Istók. Olyan jólesik, hogy itt látom mellettünk. Gyere idébb, kis fiam!

Az öreg arra gondolt, hogy abból a borús égből egyszerre lepattanhat még egy villám, de csak akkor, ha már az a gyerek itt nem lesz.

- No, gyere hát közelebb!

- De csak hadd menjen haza - véli Istók -, megveszi a lábát az Isten hidege!

- Miért nem húztál csizmát, fiú - kérdi Bizi uram szelíden.

- Nincsen csizmám - mondá a gyerek szomorúan.

- Hát mért nem varrat apád?

- Nincs apám - felelte közönyösen.

Ez a közönyös szó fogta meg Bizi apót. Hogy nevededik ez fel, ha még a szeretetet sem ösmeri...

Szótlanul megfogta a kis Andris kezét s vitte magával végig a nagy utcán, le egész a templom mellé.

Ott aztán benyitottak egy házba, amelynek kapujára két sarkantyús csizma volt kifestve aranyos rojtokkal s a következő aláírással: »Filtsik István csizmadia-mester.«

- Mérjen ennek a gyereknek egy pár csizmát, Filtsik uram, az én kontómra! - mondá Bizi apó. Filtsik megnézte a gyereket s így szólt:

- Éppen van egy ilyen kis csizma készen.

A kis csizmát előhozták, csakugyan jó volt: mintha a lábára öntötték volna.

A gyerek örült neki, ragyogó mosoly ült ki arcára s vígan kopogott az öreg után a pítvarban. Ott künn ezalatt eloszlottak a felhők. Mikor Bizi apó kilépett az udvarra, a napfény előntötte szomorú arcát, az égbolt pedig nyájasan mosolygott. A füvek nevettek rá az úton, sőt még a meggyült esővizek is.

Mintha új levegőt szívott volna be, könnyebben érzé magát.

- Add ide a kezedet, fiam! Olyan jó meleg kezed van. Eljössz-e hozzám?

A gyermek a csizmáit nézegette gyönyörködve és így szólt:

- A lekvárfőzéshez szeretnék menni!

- Nem, te velem jössz. Íme, itthon vagyunk már, itt lakunk ebben a cserepes házban.

A kapuajtóban a kocsis várta azzal a hírral, hogy az ellopott lovak megkerültek, a tornácon a doktor fogadta vidám arccal, a leány már túl van a veszélyen.

Bizi apó hálataljesen nézett fel az égre. Milyen messze van és mégis milyen közel... Egy pár kis csizmával meg lehet járni egy óra alatt...

Kitekintő

Évfordulók december 15 – március 15.

1551. december 17. 470 éve
Alvinci kastélyában meggyilkolták a 69 éves Fráter György erdélyi kormányzót.

1856. december 21. 165 éve
Megszületett Feszty Árpád festőművész (Magyarok bejövetele - körkép).

1476. december 22. 545 éve
Budán házasságot kötött I. (Corvin) Mátyás és Aragóniai Beatrix.

1236. december 27. 785 éve
Julianus domonkos szerzetes hazaérkezett, miután magyarokat talált a Volga vidékén.

1916. december 30. 105 éve
Budapesten megkoronázták az utolsó magyar királyt, IV. Károlyt és Zita királynét.

1796. december 30. 225 éve
Megszületett ifj. Wesselényi Miklós báró, író, az "árvízi hajós".

1557. január 1. 465 éve
Megszületett Bocskai István erdélyi fejedelem.

1837. január 1. 185 éve
Vörösmarty Mihály szerkesztésében megindult az Athenaeum című irodalmi-tudományos folyóirat.

1927. január 1. 95 éve
A pengő lett a hivatalos fizetőeszköz Magyarországon.

1822. január 6. 200 éve
Megszületett Dr. nagylónyai és vásárosnaményi gróf Lónyay Menyhért politikus, miniszterelnök, publicista.

1847. január 13. 175 éve
M meghalt József nádor, "a legmagyarabb Habsburg", aki sokat tett Magyarorszáért.

1967. január 14. 55 éve
New Yorkban 80 éves korában meghalt Kállay Miklós, aki 1942 és 1944 között Magyarország miniszterelnöke volt.

1847. január 16. 175 éve
Megszületett Mikszáth Kálmán író (A Noszty fiú esete Tóth Marival, Szent Péter esernyője).

1377. január 17. 645 éve
A pápaság 1309 óta tartó avignoni fogsága véget ért. A pápák székhelye a Vatikán lett.

1767. január 23. 255 éve
Mária Terézia "úrbérrendelettel" szabályozta a magyarországi jobbágyok helyzetét.

1242. január 27. 780 éve
Megszületett Árpád-házi Szent Margit, IV. Béla leánya.

1077. január 28. 945 éve
IV. Henrik német király, darócruhában vezekelt három napon át Canossa várában, ahol VII. Gergely pápa tartózkodott.

997. február 1. 1025 éve
M meghalt Géza fejedelem.

1957. február 9. 65 éve
Elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, a Magyar Királyság kormányzója.

1932. február 18. 90 éve

Megszületett Pongráz Gergely, a Corvin közti felkelőcsoport utolsó főparancsnoka az 1956-os forradalom idején.

1817. február 19. 205 éve

Megszületett Kossuth Zsuzsa, Kossuth Lajos húga, aki megszervezte az első katonakórházat.

1712. február 22. 310 éve

Megszületett Bod Péter református lelkész, történész, író, aki először írta le magyarul az ünnepek eredetét, megtartásuk módját.

1817. március 2. 205 éve

Megszületett Arany János, író, költő, műfordító, a Toldi szerzője.

1867. március 6. 155 éve

Meghalt Hild József építész.

1967. március 6. 55 éve

Meghalt Kodály Zoltán, Kossuth-díjas zeneszerző, zenetudós, népzene kutató, zenepedagógus.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged”

(Jn 17,3)

Pesterzsébet, 2004. december 25.

Takaró Tamás, esperes

KARÁCSONY – MIÉRT TÖRTÉNT?

Lekció: Lukács 2, 1-14

„És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék. Ez az összeírás

először akkor történt, mikor Siriában Czirénius volt a helytartó. Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek nevezetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai. És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. És imé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal a mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!”

Alapige: Lukács 19, 10

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.”

Kedves ünneplő gyülekezet! Bizonyára egyik vagyunk abban - különösen is azokra gondolok, akikkel ritkábban adatik a találkozás -, hogy kevés olyan bibliai történet van, amelyiket olyan részletességgel ismernénk, mint éppen a karácsonyit. Még olyanok is, akiknek a kezébe nagyon ritkán kerül Biblia, vagy maguk is csak ritkán nyitják meg egy-egy templom ajtaját, mégis kicsi gyermekkoruk óta hallottak róla.

Ezért nincs olyan bibliai történet, amelyet olyan jól ismernének itt Magyarországon is az emberek – de úgy gondolom, szerte az egész keresztény kultúrkörben -, mint éppen a karácsonyi történet.

És az az igazság, hogy jó is ilyenkor Karácsonykor újra hallani. Újra eljönni egy templom csendességébe, leülni és igyekezni figyelmesen végighallgatni újra ezt a jól ismert történetet. Máriának és Józsefnek a menetelését, Jézus megszületését, azt az éjszakát, annak a hangulatát, a pásztorokat, a keletről érkező bölcsek hódolását. Egyszóval újra hallani részleteiben is ezt a szép és igaz történetet. Általában azt a gyakorlatot követem jómagam is, hogy ebből a gazdag, színes, szép karácsonyi történetből egy-egy részt szoktam kiemelni. És arról hangzik közöttünk Isten Igéje. Ma azonban nem ez fog történni. Nem a karácsonyi történet egy részét szeretném kiemelve a szívetekre helyezni, hanem arról fogok szólni, hogy ez az egész miért történt. Nem egy része, hanem ez az egész, amit Karácsonynak nevezünk, ez az egész miért történt. Mi az értelme, mi a célja? Miért lett az Ige testté? Miért lett az Isten emberré? Miért jött el Jézus? Szóval ez az egész, amikor mi egy-egy Karácsonykor leülünk az Ige elé, és az úrvacsorai közösségre készülünk, miért történt? Úgyhogy most nem egy rész, hanem az egész lesz előttünk.

Kedves testvérek, ez nekünk, templomba érkezőknek különösen is fontos, hogy megértsük az egész lényegét. Hiszen egy olyan világban élünk, ahol nemcsak Európa-, de világszerte is ott tartunk már, hogy a kereszténységre emlékező jelképeket is igyekeznek félretolni mindenhol. Még a jelképeit is igyekeznek eltüntetni a kereszténységnek. Európa számos országában ez történik, de az egész világon. Hát akkor nekünk, akik még itt vagyunk, fontos értenünk és tudnunk, hogy miért volt ez az egész. Mi történt Karácsonykor, és az miért történt?

Kedves testvérek, három lépésben adom meg majd a választ. Először egy regényen keresztül szemléltetem. Aztán arról fogok szólni, hogy mennyire a miénk, mennyire rólunk szól, mennyire igaz, hű karképe az emberiség lelki állapotának mindez. És végül jön majd a válasz, hogy miért kellett testté lennie az Igének, és Istennek eljönni közénk a Krisztus Jézusban.

Bizonyára többen ismeritek ebben a templomi gyülekezetben is William Goldingnak a *Legyek ura* című könyvét. Ez a könyv hatéves kortól, tizenkét éves korig terjedő angol fiatal fiúkról, gyerekekről szól, akik valamilyen szerencsétlenség következtében egy csendes-óceáni kis lakatlan szigetre kerülnek. Felnőtt nélkül érkeznek oda. Csak gyerekek. És ott kell berendezkedniük. Nagyon ügyesen, praktikusan kezdik ezt a nehéznek látszó életüket, felnőtt nélkül. Választanak egy olyan gyereket, akiről úgy látják, ő lesz a legalkalmasabb vezérnek. Aztán szabályokat, törvényeket alkotnak arról, hogy hogyan kell itt élni. És minden olyan nagyon jól indul. Minden nagyon sikeresnek látszik. A megválasztott vezér első utasítása az, hogy valahol a sziget egy jól látható, mindenhol jól látható pontján gyűjtsanak tüzet, hátha majd egyszer arra jár egy hajó, és észreveszi őket, és megmenekülnek. Szóval minden olyan szépen kezdődik. Aztán nagyon hamar elromlik minden. Egészen különös, vad indulatok kezdenek előbújni ezekből a gyerekekből. Ennek következtében egyre borzalmasabb tetteket hajtanak végre. Rögtön az elején elvesz közülük egy kisgyerek és észre sem veszik! Elkódorog, elvesz és nem tűnik fel senkinek, hogy eggyel kevesebben vagyunk. És ez a kisgyerek nem hiányzik senkinek! Egyedül ez az értelmes, megválasztott vezér fiú látja meg, hogy eltűnt közülük valaki. S rögtön a közös életük elején egy hatalmi vetélkedés indul meg. Kikiáltja önmagát vezérnek egy másik fiú is. És ezzel megosztja az egységet is, meg a szigeten élő fiúkat is.

A szigeten bőven van gyümölcs, azon élnek. Egyszer aztán valamelyik azt mondja, hogy húst kéne már enni! Alakítanak egy kis társaságot, egy kis közösséget, vadászoknak nevezik magukat. És ezek elindulnak, mert kiderül, hogy a szigeten vannak vadmalacok. El is fognak egyet. De hogy kell megölni? Hogy kell megölni? És aztán csak bekövetkezik, hogy megölik ezt a kismalacot. Megvadulnak a sikertől és megvadulnak a vértől. Ettől kezdve ahányszor elindul a csapat, kórusban üvöltik mindannyian: „Öld meg! Vágd el a torkát! Ontsd ki a vérét!” Első sikeres vadászatukat megünneplik. És miközben ünnepelnek, tombolnak, nem veszik észre, hogy agyonverik egy társukat, aki az erdőből a sötét éjszaka jön ki, és azt hiszik, valami vad támadja meg őket. Megölik az elsőt, úgy, hogy észre sem veszik, hogy mit csinálnak. A nagy ünneplésben kialszik a tűz is. Ezután már tudatosan ölik meg az egyik gyereket, aki a törvényesen választott vezér mellé áll. Aztán még szörnyűbb dolgok történnek ezen a szigeten. Egyszer csak elterjed közöttük egy hír, hogy egy szörny lakik ezen a szigeten. Igaz, senki nem látta soha, de attól kezdve elkezdenek félni. Van itt egy szörny! És ez a félelem még agresszívabbá teszi őket. Ennek az utolsó lépése az, hogy hajtóvadászatot indítanak a megválasztott, egyetlen igazán értelmes és alkalmas vezér ellen. Aki nyomorult, menekül előlük, és úgy döntenek, hogy kifüstölik az erdőből. S kezdik fölgyújtani a szigetet. Egyik pontot a másik után. Végül lángokban áll a sziget, ez a nyomorult gyerek szalad a tengerpart felé, mögötte az üvöltő sereg: „Öld meg!” És egyszer csak ott áll egy felnőtt. Merthogy mégiscsak észrevették a füstjeleket, és megállt egy hajó, és kiszállt belőle egy felnőtt. És amikor meglátja ezeket a gyerekeket, csak ennyit mond: „Nem gondoltam volna, hogy jó iskolákban tanuló, jól nevelt angol gyerekek csak ennyire képesek!” Ez a csodálatos regény, testvérek, az egész emberiség lelki állapotáról szól. Bizony! Velünk

is történt egy drámai nagy esemény, amikor elszakadtunk az Istentől. És azóta az a furcsa dolog esik meg velünk is, hogy egyre vadabbak leszünk. Vadulunk. Nagyon kell ez a karácsonyi evangélium! Hogy békesség! Hogy szeretet! Hogy jóakarát! Mert egyre nagyobb a baj. Igen sokan akarnak vezérek lenni. Mindenfajta rátermettség és alkalmasság nélkül. És lesznek is! Ti láttok valamerre a világban igazán nagy államférfiakat? Sokan akarnak és lesznek - mint ott a szigeten -, alkalmatlanul vezérekké. És aki a közösségért dolgozni akarna, tenni akarna, aki áldozathozatalra bíztat és maga is tesz érte, azt félreteszik, besározzák. Szerencséje van, ha nem ölik meg! De tönkreteszik!

Egyre inkább felszabadulnak az emberi természetben lévő rettenetes indulatok. Megöljük a magzatokat az anyaméhben, és gondoskodunk arról egyre inkább, hogy mit csináljunk a magatehetetlen öregekkel és gyógyíthatatlan betegekkel, hogy minél előbb vége legyen. Egyre kisebb az értéke az emberi életnek. És lassan magunkra gyűjtjük a szigetet! Tönkreteszük a Földet, a levegőt, a vizet, egymást, önmagunkat. Oda jutottunk, hogy csak egy nagy cél foglalkoztatja az embert, mert erre van szocializálódva, és ez így hangzik hogy: ÉN. Én, nekem, engem, értem, miattam!

Döbbenetes, hogy ezek a regénybeli gyerekek nem erre tanítottak, sem az iskolában, sem az otthonaikban. Sőt, pont az ellenkezőjét tanulták! Az iskolában is, és otthon is, azt tanulták, hogy ne ölj! Azt tanulták, hogy szeress! Azt tanulták, hogy légy irgalmas. Mitől lettek és lesznek mássá? És mitől leszünk mi? Melyik otthonban hirdetik azt az apák és az anyák, hogy üss, hogy lopj, hogy hazudj, hogy ölj, hogy káromkodj, hogy házasságot törj? Ugyan kinek az otthonában tanítják ezt? Senkiében! Melyik apa mondja a gyerekének: „Készülj fiam az életre! Legyél egy utolsó gazember! Menj át mindenem és mindenkin és aki az utadba mer állni, pusztítsd el!” Ugyan ki tanítja? És mégis! De miért? Ha pont az ellenkezőjét tanultuk, és

hiszem, hogy ebben a templomban is mindenki az előbb felsoroltaknak pont az ellenkezőjét tanulta otthon. Mi történik, hogy kulturált viselkedésre tanítanak, és mégis minden ilyen végzetesen elromolhat? Honnan jött elő ezekből a gyerekekből ez a sok gonoszság? Honnan jött elő? Hogyan? Miért? Mitől? És honnan van tele a világ ezzel? Be se kell kapcsolni már a televíziókat, vagy hallgatni a rádiókat, elég csak az utcánkban figyelmesen élni. Mitől ilyen a világ? Miért kell félni este kimenni az utcára? Miért kell mindenhova vasrácsot tenni? Mi történik velünk? Pedig nem erre tanítottak minket! Hogyan lesz a szerelemből válás? Hogyan lesz a jóakaratból pokol? Hogyan lesz a simogatni induló kézből összeszorult ököl? Miért? Nem ezt tanították! Nem ezt tanultuk! Miért?

Kedves testvérek, az emberi szívet senki úgy nem ismeri, mint az Úr Jézus, és Ő a következőt mondja: onnan belülről, a szívből származnak a gonosz gondolatok! Majd felsorolja: a házasságtörések, a bujaságok, a gyilkosságok, a gonosz nyelv. „Innen belülről!” – mondja Jézus. „Innen belülről!” Az hát a nagy kérdés, hogy lehet-e ezen segíteni! Ez a regény nagyszerű választ ad arra, hogy igen, de a segítségnek *kívülről* kell jönnie. Mert ha kívülről nem jön, elpusztítjuk önmagunkat. Ahogy azok a gyerekek készen álltak már arra, hogy mindent és egészen tönkretegyenek. Ezek a gyerekek nem tudták leállítani önmagukat! Nem tudták leállítani egymást! Nem tudták megváltoztatni magukat! Elkezdtek pörögni, és ment egyik a másik után. És a szelíd, jól nevelt gyerekek egyszer csak gyilkosokká lettek! És akkor megjött a segítség. Kívülről. Erről szól a Karácsony. Ez a karácsonyi történet. Ez a Karácsony lényege! Ebben van a karácsonyi evangélium! Nem könnyű ezt végighallgatni! De mégis így van! Kívülről kell, hogy jöjjön a segítség! Ezért jött az Isten közénk Jézusban. Látva hogy mit teszünk, hogy mivé leszünk. Hogy tele jó szándékkal, tele jóakarattal, tele

jóindulattal, mégis hogy romlik el szinte minden a kezünkön! Tudom furesán hangozhat. Lehet, hogy valakinek a szája egy kis mosolyra is húzódik ezt hallani: „Kívülről kell a segítségnek jönnie?” Igen, ezért jött Jézus, a Szabadító. Mert mi nem tudunk leszokni arról a sok szörnyűségről, amit teszünk, nem tudjuk abbahagyni, nem tudjuk lefékezni magunkat, nem tudjuk leállítani magunkat. Ó hányszor próbálunk magunkban döntéseket hozni, hogy többé ezt nem teszem! Ezt befejezem! Ezt másként csinálom! És valahogy pörgünk tovább! Biztos vagyok benne, hogy sokan elhatározzátok, hétről-hétre, hogy jövök Isten házába, mert szükségem van rá! És aztán mégse sikerül! Mint ahogy egy csomó dologgal így vagyunk, nem akarom többé tenni! Másként akarok élni! Rendbe akarom hozni! Meg akarok gyógyulni! És nem megy! A mi természetünk, és ez a világ, ami körülvesz bennünket, együtt munkálják, hogy nem tudunk leállni.

A karácsonyi evangélium ugyanakkor így szól: „Eljött a Szabadító!” Másként mondom: Jézus megérkezett a halál szigetére. Kikötötte a csónakot. Kiszállt belőle. És fölajánlja, hogy ebbe a csónakba szálljunk. Hogy kilépünk onnan, ami mögöttünk van. Hogy múlttá legyen az, ami mögöttünk van! Mindaz a tűz, mindaz a pusztítás! Mindaz a bűn, baj, mind mögöttünk legyen! Óh de jó lenne egyszer így Karácsonyozni, hogy minden mögém kerül! Erről szól a Karácsony! Jött kívülről a segítség, hogy mindentől szabad legyek! Hogy ne a pszichiátrián legyen a legtöbb beteg! Hogy ne mi legyünk Európa legtöbb gyógyszert szedő népe! Hogy ne mi legyünk a leginkább önmagát és egymást pusztító nép a világon! Kikötött a csónak a szigeten. És be lehet lépni. Ezt Jézus mindenkitől elvárja, hogy önként tegye meg. Hinni az Úr Jézusban azt jelenti, hogy egyszer komolyan veszem, hogy Karácsonykor *szabadítóm* érkezett! Nekem is. Hát nem lenne csodálatos, ha minden múlttá lehetne! Ami a

múltunkban bűn, szégyen, teher. Ami vádol, amit cipelek, amibe beleroskadok.

Ezt az alapigét olvastam: „Azért jött Jézus, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” És ezt így fordítom le; azért jött be Jézus Igéjével és Szent Lelkével ebbe a templomba - mert itt van ígérete szerint -, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett. Mert szabadítónak jött Karácsonyra. A tét ugyanis ez: belépek a mentőcsónakba, vagy visszamegyek a szigetre. Jézus amikor az első Karácsonyon belépett a mi földi világunkba, az életünkbe, akkor önmagát hozta ajándékkul és önmagával együtt új természetet. Mert, testvérek, sokan azt gondolják helytelenül, hogy Jézus majd megtanít engem keresztényi módon viselkedni. Jézus nem azért jött, hogy viselkedni tanítson bennünket keresztényi módon. Hanem azért jött, hogy új természetet adjon nekünk!

Így lesz a pénzimádó Zákeusból a pénzt szétszóró. Nem viselkedik Zákeus, új természete van! Így lesz a parázna Mária Magdalénából egy szent asszony! Nem viselkedni tanult meg, új természet részese lett! Így lesz az örökké ígérető Péterből egyszer köszikla! Nem másként kezdtek viselkedni! Sokan úgy gondolják, ez a kereszténység! Meghallgatom az evangéliumot, és attól kezdve másként kezdek viselkedni. De ilyenkor jövök majd rá, hogy nem megy! Ugyanaz maradtam! Ugyanazt teszem! Ugyanúgy teszem. Nem megy! Új természetet ad Jézus azoknak, akik belépnek ebbe a mentőcsónakba. Akik ott akarják hagyni, múlttá akarják tenni a múltjukat. Karácsonykor azért jött Jézus, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett. Érted jött. Egyet nem tehet meg helyetted, azt a lelki mozdulatot, hogy belépj az ő mentőcsónakjába. Azt neked kell megtenni.

Drága testvér, ha nem teszed meg, nem lesz sem igazi Karácsonyod, sem semmi nem fog megváltozni. Ám ha jó így, legyen így! Jött megkeresni és megtartani az elveszettet. Ezt

tudva követték a kisdéd Jézust Karácsony éjszakáján az angyalok. Ő ezért jött! Ezért dicsőítették. Ők tudták, hogy megtartónak, szabadítónak jött. Ezt értve hódoltak előtte a pásztorok és a bölcsék! És ezt magadra nézve egyszer igazán elhahated te is! Így lesz igazi Karácsonyod! Igazi Karácsony! Mert téged jött, mint elveszettet, megkeresni és megtartani az első Karácsony éjszakáján a szabadító Jézus. Tudnál ma erre boldogan igent mondani? Egészen magadra és az életedre nézve? Óh de nagy dolog történe veled! Ki tudnád mondani: Köszönöm, betlehemi éjszakába érkező Krisztus Jézus, hogy megkerestél, rám találtál és megmentettél? Óh ha ki tudnád mondani! Igazi Karácsonyod lesz! Ne menj haza szegényebben, de menj gazdagon!

Ámen!

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Lelkészi hivatali idő:

kedd, szerda, csütörtök 9:00–12:00

Kedd:

18:00 Mini ifi a hónap 2. és 4. keddjén

18:30 Összevont Fifa-Férfióra a hónap 1. és 3. keddjén

Szerda:

19:00 Kóruspróba

Csütörtök :

10:00 Gyülekezeti bibliaóra

17:00 Óvodások hittanórája

Péntek :

16:30 Agnus Ifi

17:30 Juvenis Ifi

18:30 Felnőtt Ifi

Vasárnap:

10.00 Istentisztelet

Gyermek istentisztelet és gyermekmegőrzés

11:30 Kóruspróba és Ifjúságikórus-próba

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás Dániel lelkipásztor